

## บทนำ

ในศาลเจ้าแห่งหนึ่ง

"ข้า...วันเจ็ยฝอ"

"ข้า...หมาบี่ซิง" เด็กหญิงถักหางเปียพูดต่อ "แม้จะไม่ได้เกิดวันเดียว เดือนเดียวปีเดียวกัน แต่ก็ยินดีตายพร้อมกัน ต่อให้ต้องตายด้วยคมหอก คมกระบี่เพื่อพี่วันเจ็ยก็ไม่วัน"

"ไม่นะ ไม่ใช่แบบนี้ น้องบี่ซิง นั่นเอาไว้ใส่สาบานเป็นพี่น้อง เจ้าไปจำ มาจากไหน" เด็กชายถามเสียงขบขันแกมเอ็นดู

"ชะ...ข้า...ข้าได้ยินคนอื่นเขาพูด" ใบหน้าเล็กแดงกำราวกับผลท้อ

"อย่างนี้เอง เอาละ พูดตามข้าทีละประโยคนะ ข้า...วันเจ็ยฝอ ขอ ตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าชาตินี้จะผูกพันร่วมทุกข์ร่วมสุขกับหมาบี่ซิงไปจนแก่เฒ่า เอ่อ...เพิ่มขอให้มีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมืองเข้าไปด้วยก็ใช้ได้" หากตระกูล วันเจ็ยแผ่กิ่งก้านสาขาเช่นนั้นได้จริง พ่อแก่ตัวลงเขาก็จะได้มีความสุขท่ามกลาง

## พุทธภิกษุวินารัง 1

ลูกหลาน เป็นภาพอนาคตที่งดงามเสียนี้กระไร

"ข้า...หม่าปี้ซิง ขอตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าชาตินี้จะเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกับ วันเจียฝอ ข้ามีข้าวกินหนึ่งชาม เขาก็ต้องมีข้าวกินหนึ่งชาม ข้ามีสิบอีแปะ\* เขาก็ต้องมีเหรียญอีแปะกริ่งกรึงสิบเหรียญ แล้วก็...แล้วก็...พอเขาผมหงอก ข้าก็จะมีผมหงอก หากเขามีลูกหนึ่งคน ข้าก็จะมีลูกหนึ่งคน หากเขามีลูก สิบคน ข้าก็จะมีสิบคนเท่านั้น ไม่ให้เหลื่อมล้ำกันได้" พุดจบนางก็คุกเข่า ลงโขกศีรษะค้ำบเทพเจ้าในศาลสามครั้งตามอย่างเขา

เด็กชายกลั้นหัวเราะพลางลูบศีรษะอีกฝ่าย อ�ากถามเหลือเกินว่านาง เล่นสาบานเป็นพี่น้องบ่อยใช่หรือไม่ คำพุดถึงได้ฟังดูเป็นแบบนี้ไปเสียหมด

"พี่วันเจีย ข้าลุกขึ้นได้หรือยัง"

วันเจียฝอรีบพยุงคนถามลุกขึ้นมาด้วยกัน นางอายุเพียงเท่านี้ จะให้ ลูกเข้านานๆ อย่างไรไหว

ตอนที่ลุกขึ้นมาทั้งคู่เสียหลักเซเข้าหากันจนหัวกระแทก วันเจียฝอ ร้องเจ็บอยู่ในใจ หมอกขาวพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า อะไรบางอย่างเหมือน ถูกสูบลออกไปจากร่าง หม่าปี้ซิงเห็นเขายืนโง่งนก็รีบช่วยจับไว้

"พี่วันเจีย! พี่วันเจีย เจ็บมากเลยสินะ?"

วันเจียฝอหลับตาแน่นอยู่สองสามครั้ง ก่อนจะพบว่าตัวเองฟังซบ ร่างเล็กจรมิฝีปากแทบจุมพิตพวงแก้มเปล่งปลั่งของนางอยู่แล้ว ใบหน้า หล่อเหลาส่งงามเป็นสีแดงเรื่อขณะรีบขยับถอยออกมา

"ข้าไม่เป็นไร เจ้าล่ะ? เจ็บหรือเปล่า"

"ไม่เจ็บหรอก มีวิชาหัวเหล็กอยู่แล้ว" แม้จะสายหน้าแต่หัวคิวเร็ว

\* อีแปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

กลับขมวดมุ่น

ขนาดเขายังเจ็บจนน้ำตาแทบไหล มีหรือนางจะไม่เจ็บ นี่เขาตีตราจองเจ้าสาวที่โกหกไม่แนบเนียนเอาไว้ให้ตัวเองอย่างนั้นหรือ วันเจียฝอ นวดคลึงหน้าผากที่ปวดโนเป็นลูกมะนาวให้นางอย่างเบามือ จวบจนสีหน้าอีกฝ่ายดีขึ้นถึงค่อยจูงมือพาเดินออกมาจากศาลเจ้าแห่งนั้น

"น้องบ๊ิง เดียวข้าจะพาเจ้าไปส่งบ้าน บ้านเจ้าอยู่ไหนล่ะ"

"อยู่บนรถม้า"

เขาชะงัก รถม้าหรือ "ข้าหมายความว่าเจ้าอาศัยอยู่ที่ไหน"

"อยู่บนรถม้า รถม้าหลาย ๆ คัน"

เด็กชายเฉลียวฉลาดมาตั้งแต่เกิดจึงนึกออกทันทีว่าเป็นรถม้าเช่นไร ที่แท้บิดานางก็เป็นนักแสดงปาทีนี่เอง มีนำเกล้าตอนที่ช่วยเขาจากการโจมตีของสุนัขป่า นางถึงได้ดูแลอย่างใกล้ชิดเหมือนพอบเป็นวรยุทธอยู่บ้าง นักแสดงปาทีหรือ...ก็ใช้ชีวิตไม่เป็นหลักแหล่งสินะ

"เดียวข้าไปส่ง จะได้คารวะท่านพ่อท่านแม่เจ้าด้วย ดีหรือไม่"

"ท่านพ่อท่านแม่ข้าตายไปแล้ว พี่วันเจีย เดียวข้าจูงท่านเองดีกว่า มือท่านนี่ม้อย่างกับเต้าหู้ จับแล้วข้าจ๊กจ๊ก" นางพูดเบา ๆ แล้วเหลือบมองฝ่ามือขาวนุ่นนุ่มของเขาโดยไม่รู้ตัว

วันเจียฝอหน้าแดงช้ำ เขาถูกเลี้ยงดูมาอย่างประคบประหงมมือไม้จึงไม่สากรรำนแม้แต่นิดเดียว เด็กชายปล่อยให้นางจับปลายนิ้วค่อนข้างแข็งเกร็งของตน พ่อแม่ตายหมดแล้วก็เท่ากับว่านางเป็นลูกกำพร้า นั่นไม่เป็นปัญหาหรอก ที่สำคัญก็คือ...

"น้องบ๊ิง อย่าลืมหาเสียล่ะ แม้ว่าเราจะเลือกสถาบันกันที่ศาลเจ้าใกล้ ๆ"

## • กุศรภักษิณารั้ 1

เพื่อความสะดวก แต่ถึงอย่างไรคำสัญญาก็ต้องเป็นคำสัญญา เจ้ากับข้า ตกลงว่าจะแต่งงานกันแล้ว"

"ได้ เราตกลงว่าจะแต่งงานกันแล้ว" เด็กหญิงพยักหน้า ทางเป็ยสีด้า สนิทลีนไถลมาอยู่ตรงกลางอกแบนราบ

ปีนี้เขาอายุสิบสอง ส่วนนางก็อายุน้อยกว่าแค่สองปีเท่านั้น แต่เขากลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังหลอกเด็กอย่างไรชอบกล

เค้าหน้าคนจะฉายให้เห็นตั้งแต่วัยเยาว์ นางโตไปจะต้องมีดวงหน้าหวานละมุนปานผลท้อ ซ้ำยังมีจิตใจงดงาม คงจะเป็นภรรยาที่ดีได้อย่างแน่นอน อ้อ...ส่วนเรื่องกิริยามารยาท เขาจะค่อยๆ อบรมสั่งสอนเอง หากดวงดีหน่อยเขาคงได้ขับโคลงคลอระหว่างนางรำกระบี่ แต่จินตนาการถึงก็รู้สึกว่าเป็นคู่สร้างคู่สมที่แสนสมบูรณ์แบบแล้ว ตระกูลวันเจียมมีฐานะมั่งคั่งเพียงพอให้ครึ่งชีวิตหลังของเขาและนางอยู่อย่างสุขสบายและมั่นคง มีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง พอถึงวาระสุดท้ายก็จะมีหลานๆ มากมายส่งเขาไปสู่สุคติ ถึงจะยังอายุน้อยแค่นี้เขาก็รู้จักวางแผนอนาคตอันสวยงามแล้ว...

ผีน้อยสัญจรแดนปรภพ... ขึ้นสะพานไน้เทอ\* สู้เส้นทางน้ำพุเหลืออง...

เสียงเพลงเย็นวังเวงลอยเข้ามากระทบหูทำให้เด็กชายชะงักไปแล้วก้มหน้าถามคนข้างๆ "น้องปีซิง เจ้าร้องเพลงหรือ" ร้องเพลงน่ากลัวแบบนี้ เห็นทีเขาคงต้องทบทวนใหม่แล้วละมัง

นางส่ายหน้าโดยแรง "เปล่านะ"

ไม่ได้ร้อง? ถ้าอย่างนั้นเขาอาจจะหูแว่ว นึกว่าเสียงลมกระทบใบไม้ เป็นเสียงเพลงก็ได้

---

\* สะพานไน้เทอ สะพานตามความเชื่อของพุทธศาสนาที่ยานที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ นรก เมื่อคนตายไปจะต้องข้ามสะพานนี้ คนชั่วจะถูกยุมทูตหน้าวัวดึงตกลงไปในทะเลเลือดให้ถูกสัตว์พิษกัดตรมาณ คนดีจะข้ามไปได้อย่างราบรื่น

"พี่วันเจีย ข้าไม่เคยเห็นเทพเจ้ามาก่อนเลย เทพเจ้าหน้าตาน่ากลัวมากใช่หรือไม่" นางถามขึ้นอย่างกังวล

"ก็...คงใช่กระมัง...น่าจะเหมือนๆ กันหมด" เมื่อครู่เขาก็ไม่ได้มองรูปปั้นใดๆ เสียด้วย แม้เขาจะมีชื่อว่าเจียฝอ\* ที่คนในคฤหาสน์เปรียบเปรยว่า 'มีพระพุทธรูปอยู่ในบ้านจะช่วยให้ทุกคนสงบสุขปลอดภัย ไร้อันตรายใดๆ มากล้ำกราย' แต่อาจารย์ที่ทางบ้านเชิญมาให้วิชาเขาสอนว่า 'ท่านขงจื้อไม่เชื่อเรื่องผีสังเทวดา' โลกนี้ไม่มีผีและเทพเจ้า วัดกับศาลเจ้าถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางใจเท่านั้น เมื่อถูกกรอกหูเช่นนี้เขาจึงไม่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ ที่พามาสาบานในศาลเจ้าก็เพื่อหลอกล่อเด็กชื้ออย่างน้องปี้ซิงเท่านั้นเอง

"น้องปี้ซิง ข้าคิดอย่างไรก็ไม่สบายใจ พอข้าไปส่งเจ้าที่บ้าน...เอ่อ ที่รถม้าแล้ว ข้าจะขออนุญาต...เจ้ามีผู้ปกครองใช่หรือไม่ ข้าจะขออนุญาตผู้ปกครองเจ้า ขอพาเจ้าไปโรงเตี๊ยมเพื่อเลี้ยงอาหารสักมื้อ แล้วแลกเปลี่ยนของหมั้นกัน"

"แลกเปลี่ยนของหมั้น? พี่วันเจีย ต้องหยดเลือดสาบานด้วยหรือเปล่า" เด็กหญิงหงงหงงหน้าถาม นิ้วมีนางเคยเลือดไหลมาแล้วถึงแก่นิ้ว เหลือแค่ นิ้วเดียวเท่านั้นที่เก็บไว้ให้เขาได้

"ไม่ๆ นั่นมันไว้ทำพิธีเป็นพี่น้องร่วมสาบาน พวกเราแค่แลกของหมั้นกันก็พอแล้ว...ประหลาดจริง เสียงลมที่นี้ฟังดูคล้ายเสียงเพลงนักร้อง ข้ายังเป็นเพลงที่หน้าขนลุกเสียด้วย ทำไมตอนมาถึงไม่ยกได้ยินกันนะ น้องปี้ซิง เรารีบเดินกันดีกว่า..."

\* เจียแปลว่าบ้าน ฝอแปลว่าพระพุทธรูป

## พุทธภานุวัตร 1

แม่นางจะไม่รู้สึกรว่ามีลมพัด นางก็ทำตามที่เขาบอก จูงมือเขาสาวเท้าออกจากที่นั่นให้เร็วขึ้น ทั้งคู่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็หายลับออกจากรัศมีศาลเจ้า

บริเวณโดยรอบศาลเจ้าพลันมีเสียงลอยเรื่อยไม่หยุด...

เมื่อกายลื่นหยินหยาง ย่อมหมดปราณชีวาวาย

ดำดิ่งสู่ความตาย ล่วงเข้าแดนแห่งโลกยม

ไน้หอมมีสะพาน วิญญาณผ่านแลสืบสน

เขิญเกิดเขิญเร็วลน รีบเร่งร่ำเขิญเข้ามา...

เสียงเพลงโศกเศร้าหดหู่ทั้งของชายหญิงเด็กแก่คล้ายดังลอยออกมาจากศาลเจ้า ลอยล่องไปเรื่อยไม่มีหยุด

ชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่บนต้นไม้เก่าแก่ข้างศาลเจ้า สวมอาภรณ์แบบราชวงศ์ก่อน ห้อยจี้รูปเขี้ยวทำจากเงินตรงกลางอก ดวงตาทอดมองจนสุดทางเยียบๆ ก่อนจะหันมายังศาลเจ้าอิมคริมแห่งนั้น...

"เลือกศาลเอาตามสะดวกหรือ" เขาเพิ่มพ้ำ "เจ้าเด็กสองคนนี่...เลือกศาลผิดพลาดใหญ่หลวงเลยที่เดียว" หากอยากสาบานว่าจะแต่งงานกัน ใยต้องมาสาบานในศาลผีที่จะพาลงปรโลกแบบนี้

ศาลผีแห่งนี้ตั้งตรงกับประตูผี เป็นประตูสู่โลกกลางโดยตรง ทุกๆ วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดของทุกปีประตูผีจะเปิดกว้างให้ภูตผีออกมาสัญจรข้างนอก วันนี้ยังไม่ใช่วันที่สิบห้าก็จริง แต่ไอหยิน\* บริเวณศาลผีของปรโลกก็ยิ่งรุนแรงเกินปกติ ขนาดปีศาจทั่วไปยังไม่กล้าเฉียดกรายเข้าใกล้ มนุษย์บอบบาง

\* หยินหยาง (อินหยาง) เป็นแนวคิดหนึ่งของลัทธิเต๋าที่เชื่อว่าสรรพสิ่งในโลกล้วนมีคู่ตรงข้ามสร้างความสมดุลให้กัน หยินคือพลังลบ เป็นพลังเพศหญิง พบในทุกอย่างที่ให้ความหนาวเย็น ความมืด อ่อนนุ่ม ขึ้นและ ลึกกลับ และเปลี่ยนแปลง หยางคือพลังบวก เป็นพลังเพศชาย พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ความอบอุ่น สว่างไสว มั่นคง สดใส

กลับมาถึงนี่ ซ้ำยังได้ยินเพลงโศกจากใต้สะพานข้ามแม่น้ำในเหอเสี่ยอีก  
ตัวเขาเพียงแค่ผ่านทางมาและหยุดพักผ่อนชั่วคราวจึงได้เห็นเด็กสองคนสบาน  
ว่าจะร่วมชีวิตกันที่หน้าศาลเจ้าพอดี้ ดวงวิญญาณของเด็กผู้ชายหลุด  
ออกมาจากร่างครึ่งหนึ่ง กลืนเข้าไปในร่างของเด็กผู้หญิง  
"วันเจียฝอกับหม่าปี้ซิงหรือ..." เขาพิมพ์ซ้ำอีกครั้ง ก่อนจะนึกขึ้นได้  
ว่าตัวเองมาโลกมนุษย์ทำไม

สิบสี่ปีให้หลัง...

คฤหาสน์ตระกูลวัน

"ฮูหยินล่ะ เฮ้อ ไม่ต้องบอกก็ได้ คงจะอยู่ในห้องเสี่ยวซือละสิ ไซ่ไหม"  
ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาโดดเด่นทอดถอนใจกลางโคมมือไล่ที่ปิดปาก  
หัวเราะคิก แล้วเดินไปทางห้องบุตรชาย

"นี่ใกล้จะยามจื่อ\* เข้าไปแล้ว จวนจะถึงขึ้นแปดค่ำแล้วหรือนี่"  
เขาพิมพ์พากับตัวเอง "ปีใหม่ใกล้เข้ามาทุกที ต้องหาของขวัญมาเตรียมไว้  
ก่อนหน้านั้นให้ได้..." เขาระแอมเบาๆ ก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นภรรยาเดิน  
เลี้ยวออกมาจากมุมเฉลียง แล้วรีบถอดเสื้อคลุมกันลมของตัวเองออกมา  
"ซิงซิง สวมเสื้อผ้าบางอย่างนั้นระวังจะไม่สบายเอานะ!"

"พี่ฝอ ข้าไม่หนาวหรอก ท่านสวมเสื้อคลุมไว้เองเถิด"

วันเจียฝอทำตาตุ๋ใส่ แล้วห่มเสื้อคลุมให้โดยไม่สนใจคำปฏิเสธของ  
อีกฝ่าย "นี่เข้าฤดูอะไรแล้ว ยังไม่รู้จักระวังสุขภาพตัวเอง ตั้งใจจะทำให้  
ข้าเป็นห่วงเหมือนอย่างเสี่ยวซือหรือไร"

\* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

## พุทธภิกษุณี 1

หม่าปี้ซิงกั๊นยี้ม "เจ้าคะท่านพี่ ต่อไปข้าจะระวังให้มากกว่านี้" เทียบกันระหว่างสองสามีภรรยา ฝ่ายที่ร่างกายอ่อนแอกว่าคือเขาต่างหาก เล่า แต่เขามักจะให้ความสำคัญกับนางมากกว่าตัวเองเสมอ

"ข้านี้กว่าเจ้าอยู่ในห้องเสี่ยวชื่อเสี่ยวอีก" เขาเลยคิดว่าคืนนี้คงต้องนอนเหงาอยู่คนเดียวเสียแล้ว

"คืนนี้เสี่ยวชื่อเข้านอนแต่หัววัน ข้าเลยถือโอกาสเข้าครัวไปตุนน้ำแกงไว้กับโสม พี่ผอ สองวันมานี้ท่านไม่ได้กลับบ้าน คงไม่ได้กินอะไรดี ๆ นะ ข้าเลยไปตุนน้ำแกงเองกับมือ ทำหน้าเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร ห้ามปฏิเสธนะ" นางเอาใจด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "วางใจเถิด ข้าฉึกเนื้อน้องไก่ให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ ท่านจะได้กินง่าย ๆ"

แม้ใบหน้าของวันเจียผอจะอึมเอมด้วยความปลาบปลื้ม แต่ก็ยังแสรังทำเป็นถอนใจ มือหนึ่งรับน้ำแกงไก่ตุ๋นโสมร้อน ๆ มาจากนาง ส่วนอีกมือจูงนางเดินไปที่ห้องนอน

"ซิงซิง พรุ่งนี้ข้ายังต้องออกไปแต่เช้า คงกลับมาอีกทีหลังยามจื่อ"

"อึม เข้าใจแล้ว" ช่วงสิ้นปีทีไรเขาต้องทำงานหัวหมุนอยู่ข้างนอกทุกวันกว่าจะได้กลับบ้านก็ครึ่งค่อนคืน

ชายหนุ่มเหลือบมองภรรยาแล้วทอดเสียงอ่อนโยน "ระยะนี้เจ้าต้องดูแลตัวเองให้ดี ได้ยินว่าเกิดโรคระบาดขึ้นที่เมืองซู แม้จะอยู่ห่างจากอำเภอ ผิงคังเราพันกว่าลี้ แต่ระวังเอาไว้มากกว่า หากรู้สึกไม่สบายตรงไหนจะต้องรีบเชิญหมอมาตรวจดูอาการทันที เข้าใจหรือเปล่า"

"เข้าใจแล้ว พี่ผอ ท่านออกไปทำงานข้างนอกก็ต้องระวังให้มาก ยุคนี้บ้านเมืองวุ่นวาย ท่านก็ไม่น่าเป็นวรยุทธ์เสียด้วย..."



"เออะละ ๆ ๆ ข้าจะระวังตัว ถ้าเห็นใครจะทำอันตราย ข้าจะรีบหันหลัง โถยอ้าวทันที หากใครร้ายคิดจะแพร่กระจายมาใส่ข้า ข้าก็จะวิ่งหนีให้เร็วกว่าใครทั้งนั้น" เขาโอเบา ๆ เมื่อพูดถึงตรงนี้ พอเห็นนางท่าตาโตมองก็รีบเบือนหน้าไปทางอื่น แคะไอน่ามันเอง ไม่ใช่ป่วยไข้อะไรเสียหน่อย จริง ๆ เลย ไยต้องเป็นกังวลถึงขนาดนี้ด้วยนะ

นับตั้งแต่แต่งงานกับซิงซิงตามคำมั่นสัญญา เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองมีแม่คนที่สอง... โธ่ ว่านางแบบนี้ไม่ได้เขี้ยว เดี่ยวจะถูกทำโทษให้นั่งคุกเข่าสำนึกตน เพียงแค่อคิดถึงซิงซิง ความสุขและความอิมเอมที่ไม่อาจบรรยายด้วยคำพูดก็เอิบอาบอยู่ในใจ แม้ยุคนี้บ้านเมืองจะระส่ำระสายด้วยไฟสงคราม เขาก็ยังตั้งใจที่ได้มาพบและรักกับนาง...

เดี๋ยวก่อนนะ เขายังไม่เคยบอกซิงซิงเช่นนี้เลยใช่ไหม

"ซิงซิง พวกเราแต่งงานกันมากี่ปีแล้ว"

"แปดปี ปีนี้เสี่ยวซือเจ็ดขวบแล้ว" นางบอกยิ้ม ๆ

"อ้อ... เพิ่งจะแปดปี สันนิทเดียวเอง"

"เทียบกับทั้งชีวิตย่อมสั้นอยู่แล้ว พี่พ่อ พวกเราเคยตกลงกันไว้ว่าจะอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า แปดปียังไม่ได้ครึ่งทางเลยด้วยซ้ำ"

"จริงของเจ้า" ในเมื่อเพิ่งจะแปดปี เอาไว้อีกสองปีข้างหน้าค่อยบอกนางแล้วกัน เขาเป็นผู้ชายให้พูดประโยคหวานเลี่ยนเช่นนั้นย่อมกระอักกระอ่วนใจไม่น้อย อีกอย่างถึงไม่พูดซิงซิงก็คงจะรู้ใจเขาดีอยู่แล้ว

จังหวะที่จูงนางเดินเข้าไปในห้องนอนและกำลังจะปิดประตูนั้นเสียงหนึ่งก็แว่วมากระทบหู...

"หุ ๆ... แปลกจริง โลกมนุษย์ก็มีคนที่วิญญูณเหลือครึ่งเดียวด้วย จะคน

## พุทธภานุวัตร 1

ก็ไม่ใช่ จะมีก็ไม่ใช่ชิง นำเสียดายนัก...หุๆ..."

วันเจ็ยฝอหันไปมองทางเฉลียงโดยไม่รู้ตัว

"พี่ฝอ?" หญิงสาวมองร่างของสามีที่ยืนนิ่งอยู่ตรงประตูอย่าง  
ประหลาดใจ

"หุๆ เมืองซูมิโรคระบาด ข้ามานมาทางอำเภอผิงคัง เผ่าสังเกตุ  
คนผู้นี้มาหลายวันแล้ว เขาทั้งฉลาด มีศีลธรรม เหมาะจะเป็นผียิ่งนัก...  
ดีเหลือเกิน ในที่สุดความปรารถนาของข้าก็จะเป็นจริงเสียที...ให้เขากลาย  
เป็นผี อยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายตลอดไป..."

วันเจ็ยฝอได้ยินเสียงวังๆ อยู่ในหู จวบจนรยาร้องเรียกอีกครั้งถึง  
ค่อยได้สติแล้วเห็นเกล็ดหิมะลอยพลิวอยู่กลางอากาศ "จริงๆ เลย ที่แท้ก็  
หิมะตก ข้านึกว่า..." พุดกลางปาดเหงื่อออกจากหน้า เมื่อครู่เขาตกใจเสีย  
ไม่มีดี

"มีอะไรหรือพี่ฝอ"

ชายหนุ่มปิดประตูลง แล้วตอบกลับหัวเราะสดใส

"ไม่มีอะไรหรอก พอข้าได้ยินเสียงลม เดี่ยวนี้เสียงลมเหมือนเสียงคน  
จริงๆ แปลกจนน่ากลัว" เขาเข้ามาโดยตลอดว่าโลกนี้ไม่มีผี เวลาได้ยิน  
เสียงอะไรแปลกๆ จะต้องหาเหตุผลให้เสมอ

"แสดงว่าท่านเหนื่อยเกินไปแล้ว เอาละ ข้าจะนั่งอยู่ตรงนี้ รอให้ท่าน  
กินน้ำแกงให้หมดขามก่อนถึงค่อยขึ้นเตียง"

"กินให้หมด? ชิงชิง ข้าไม่ใช่คนกินจุนะ..." เขาโอดครวญ

"ไม่ได้ จะต้องกินให้หมด ข้าใส่ยาจีนไปตั้งมากมาย พี่ฝอ อย่าเพิ่ง  
ขึ้นเตียง นี้ อย่าดึงเสื่อผ้าข้าด้วย พรุ่งนี้ท่านต้องตื่นแต่เช้าไม่ใช่หรือ"

นางกลิ่นยิ้ม

"ซิงซิง เดือนนี้ข้าต้องออกไปทำงานข้างนอกทุกวัน ไม่ได้ร่วมเตียงกับเจ้ามานานเต็มทีแล้ว..." เขาบอกเป็นนัยด้วยใบหน้าร้อนผ่าว แม้ร่างกายจะอ่อนเพลียกระนั้นก็ยังอยากร่วมสัมผัสกับภรรยาที่รักอยู่ดี

"...นั่นเป็นเพราะท่านถอดเสื้อผ้าเสร็จปุ๊บก็ล้มลงมาหลับเป็นตายบนตัวข้าต่างหาก"

"ไม่มีครั้งที่สองแน่นอน วันนี้ข้าแข็งแรงกระปรีกระเปร่า รับประกันว่าจะต้องทำให้เจ้าตั้งท้องลูกตัวอ้วนจ้ำม่ำเขียวล่ะ"

"กินน้ำแกงให้หมดก่อนสิ! พี่เอ อย่าเพิ่งลากข้าขึ้นเตียง รีบร้อนถอดเสื้อผ้าไปก็ไม่มีประโยชน์...เฮ้อ เห็นไหม กลับไปอีกแล้ว" นางพิมพำ "นอนบนตัวข้าหลับสบายนักหรือ ตัวเองสุขภาพไม่สู้ดีแท้ๆ ทำไมไม่รู้จักดูแลให้มากๆ รู้หรือเปล่าว่าข้าเป็นห่วงท่านแคไหน เมืองซุกเกิดโรคระบาดตัวท่านทำงานอยู่ข้างนอกทั้งวัน ถ้าหาก..." หม่าปี่ซิงห่มผ้าให้สามีแล้วถอดร่างผอมบางของเขาเอาไว้ด้วยความสงสาร ผอมเหลือเกิน อยากจะบำรุงให้มันเนื้อหนังขึ้นมาบ้างก็ไม่สำเร็จ หากสามารถแบ่งความแข็งแรงของนางให้เขาครึ่งหนึ่งได้ก็คงดีไม่น้อย นางสงสารพี่เอจนพูดไม่ถูก

"ซิงซิง..." เขาพูดงัวเงียอยู่ในคอ

"หือ?" นางถามด้วยสีหน้าอ่อนโยน

"พวกเราจะต้องมีชีวิตอยู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่า..."

แม้จะรู้ว่าเขาแค่ละเมอ นางก็ยังตอบกลับไปเบาๆ "เราสาบานกันไว้แล้วนี่นา ท่านไม่ผิดคำสาบาน ข้าก็จะไม่ผิดเช่นกัน พวกเราจะอยู่ด้วยกันจนผมขาวโพลน แล้วตายไปพร้อมกัน"

## กฏรักมาวินาธิ์ 1

ไม่รู้ว่าเพราะได้รับความอ่อนแอมาจากเขาหรือไม่ ร่างกายที่แสนแข็งแรง นานทีปีหนจะป่วยสักครั้งของนางจึงรู้สึกทวนเวียนเล็กน้อยจนไอออกมาทีหนึ่ง ทว่าหม่าปี้ชิงกอดสามีหลับไปอย่างไม่ใส่ใจ

วันรุ่งขึ้น

ผู้คนจอบแจพลุกพล่าน เสียงฝีเท้าที่เต็มไปด้วยความร้อนใจดังไปทั่วเรือน "ตายแล้ว! ตายแล้ว! แย่แล้ว! ไม่หายใจแล้ว..."

"เหลวไหล! ใครบอกว่าตาย! หมอล่ะ? ท่านหมอ! รีบมาดูเร็วเข้า! แค่นี้ไม่สบายนิดหน่อยเท่านั้นเอง ทำไม่ถึง...ไม่สิ! ไม่ได้ไม่สบายเสียหน่อย! ตั้งแต่ นางแต่งงานกับข้าก็ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรเลย ท่านหมอ นางแค่หลับไปไข้หรือเปล่า ข้าจะปลุกนางอย่างไรดี รีบพูดมาเร็วเข้าสิ!" ชายหนุ่มตวาด ด้วยเสียงแหบแห้ง

"เป็นโรคร้ายแรง ข้าไม่มีปัญญาชุบชีวิตคนตายหรอกนะ คุณิ นางหมดลมไปแล้ว ทักห้ามใจเสียเถิด...โรคแบบนี้มันโรคผีทำจริงๆ เกิดมาข้ายังไม่เคยพบเคยเห็นที่ไหน ไม่มีทางช่วยหรอก..."

"เพื่อเจ้าทั้งเพ! ฝ่าฝืนอะไรกัน! ไฉนหมอไร่น้ำยา...พวกเจ้ามัวแต่ยืนป้อ อยู่หน้าประตูทำไม! รีบไปตามหมอกคนอื่นมาให้ข้าสิ! ไปเดี๋ยวนี้เลย!" เขา จับมือที่อยู่บนเตียงขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า หากแต่มีมือข้างนั้นก็ยักตกลงไป อย่างไรเร็วแรงเหมือนเก่า มิใช่จะเขย่าสักเท่าไรนางก็ไม่ได้สติตื่นขึ้นมา ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ เกิดขึ้นได้อย่างไรกันนะ ไม่มีสัญญาณให้เห็นสักนิดเดียว

เมื่อเข้าเขากับนางยังตื่นนอนพร้อมกันดี ๆ อยู่ จากนั้นนางก็ยิ้มส่ง เขาออกไปทำงาน เขายังไม่สังเกตเห็นสิ่งใดผิดปกติสักนิด นางดูสดชื่น

กระป๋องระเบิดออกจะตายไป เขายังเจียดเวลามาหาซื้อของขวัญปีใหม่ให้  
นางด้วยซ้ำ

"ตายแล้วจริงๆ เจ้าคะ" สาวใช้คนหนึ่งพูดขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ  
"ข้าเห็นเองกับตา... อยู่ๆ สุหยินก็ไอสองทีแล้วล้มพับลงไป กว่าหมอจะมาถึง  
นางก็หมดลมไปเรียบร้อยแล้ว..."

"ไม่ใช่! นางยังไม่ตาย! พวกเจ้าโง่ทก! ออกไปเดี๋ยวนี้เลย! โสหัวออกไป  
ให้หมด!" เลือดลมตีสวนขึ้นจุกอกจนชายหนุ่มถึงกับกระอักเลือดสดๆ  
ใส่ศพบนเตียงนอนโดยไม่เจตนา

นางยังคงนอนนิ่งไม่ไหวติงเหมือนเก่า...ตายแล้ว ตายแล้วจริงๆหรือ

"ซิงซิง เจ้าตื่นขึ้นมาสิ ข้าคือพี่ฝอของเจ้าอย่างไรละ รีบตื่นขึ้นมา  
เร็วเข้า ข้ายังมีเรื่องอยากทำกับเจ้าอีกหลายอย่าง พวกเราตกลงกันแล้ว  
ไม่ใช่หรือว่าจะมีลูกตัวอ้วนจ้ำม่ำสี่คน เจ้าสัญญากับข้าแล้วนะ!" ลมสวน  
ยังตีขึ้นมาทีละคอกอย่างต่อเนื่อง พอขยับปากเลือดสีแดงเข้มก็พุ่งทะลัก  
เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจของบ่าวไพร่ด้านหลังเหมือนดังมาจากที่ไกลๆ  
ได้ยินไม่ถนัด และเขาเองก็ไม่อยากได้ยินด้วย

เขากับนางยังมีอนาคตร่วมกันอีกยาวไกลแท้ๆ ตอนที่อยู่ในศาลเจ้า  
แห่งนั้นพวกเขาทั้งสองสาบานว่าจะอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าแล้วตายไปพร้อมกัน  
เวลานี้กลับถูกขวางกั้นให้อยู่คนละภพภูมิ ทำไม่ถึงกลายเป็นเช่นนี้ไปได้

เวลานี้มีแต่เขาที่อยู่ในโลกอันสืบสนวนวายตามลำพัง จะมีความหมาย  
อะไรเล่า

"ซิงซิง เจ้าฟื้นขึ้นมาสิ ฟื้นขึ้นมา..." เขาจับมือเล็กอันไร้สัญญาณ  
ชีวิตเอาไว้แน่น แม้สติจะหลุดลอยไปแล้วก็ยังไม่ยอมปล่อย "ซิงซิง...ซิงซิง..."

## พุทธภักตมภูฏินารัจ 1

เขาเคยให้คำมั่นสัญญาว่าจะจับมือนางไว้ตลอดไป ชาตินี้ชีวิตนี้  
อย่างไรก็ไม่ยอมปล่อย ไม่มีวัน!

## 7

ครึ่งปีให้หลัง...

สายหมอกสีน้ำเงินปนดำค่อยๆ แผ่ตัวไปตามถนนมืดสลัวไร้คนสัญจร อากาศในเวลาอันมืดกับตอนกลางวันโดยสิ้นเชิงเพราะเจ็วได้ด้วยความหนาวเย็น บางครั้งสายลมที่ฉากผ่านผิวแก้มก็ยังสัมผัสได้ถึงไอหยิน

สุดถนนมีแสงสว่างให้เห็นอยู่รำไร และค่อยๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ตามเสียงกุกกักของฝีเท้าม้า สุดท้ายรถม้าคันหนึ่งก็แหวกความมืดออกมา เคลื่อนตัวไปตามถนนสายรัตติกาลอย่างเชื่องช้าท่าว่ามันคง

ผู้ขับรถม้าคือบัณฑิตอายุราวยี่สิบห้ายี่สิบหกปี หน้าตาหล่อเหลางดงาม เสียแต่ดูอมโรค ชายเสื้อสีขาวพิสุทธิ์ราวกับหิมะที่สะบัดตามลมอยู่ข้างหลัง ทำให้ร่างโปร่งบางดูสูงส่งและเปราะบางปานทวยเทพ เมื่อมองใกล้ๆ จะเห็นความอ่อนคลายและความอิมใจที่สะท้อนออกมาทางสีหน้า ดูท่าน่าจะเป็นผู้ชายที่รู้ว่าความสุขของตนเองอยู่ที่ใด

## พุทธภานุทินารัง 1

พอรถม้าแล่นเข้ามาถึงหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งบัณฑิตหนุ่มก็กระแอมในคอพร้อมรั้งบังเหียน ก่อนจะหันไปเลิกลำหนำรถพูดกับเด็กที่อยู่ข้างในเบาๆ "เสียชื่อ หิวหรือไม่"

เด็กชายในรถสั่นศีรษะ

บัณฑิตหนุ่มคลี้มบางๆ อย่างเจ้าเล่ห์ "แต่ถ้าแม่เจ้าตื่นขึ้นมาเมื่อไรจะต้องหิวแน่ ไปขอซื้อหมั้นโถงกับท่านลุงในโรงเตี๊ยมมาสักสี่ห้าลูก เนื้อเค็มอีกครึ่งซั้ง อยาลืมให้เขาหั่นเนื้อให้บางหน่อยละ แล้วขอน้ำร้อนมาสักกาพออยากดื่มชาร้อน"

เด็กชายนามเสียชื่อเม้มปากป็นลงจากรถแล้วรับเศษสตางค้วงไปเคาะประตูโรงเตี๊ยม

บัณฑิตหนุ่มอมยิ้มมองภรรยาที่นอนหลับสนิทอยู่ในรถ ก่อนจะดึงม่านปิดอย่างเบาเมื่อกลิ่นลมเข้า จากนั้นก็หยิบ 'บันทึกดามรอยเทพเจ้า' มาอาศัยแสงโคมหน้ารถอ่านฆ่าเวลา

ไม่นานนักประตูหน้าโรงเตี๊ยมก็เปิดออก เสียวเออร์ดำพลาจขยี้ตาด้วยความงัวเงีย

"ตึกตื่นเที่ยงคืนนี้จะมาเคาะประตูเป็นวิญญูณเร่ร้อน จะรีบไปเกิดใหม่หรือไร..." พูดได้แค่นี้ก็พูดต่อไปไม่ออกเมื่อก้มหน้าลงเห็นเด็กชายอายุประมาณเจ็ดขวบ

"ท่านลุง ข้าอยากซื้อหมั้นโถงห้าลูก เนื้อเค็มหั่นบางๆ ครึ่งซั้ง แล้วก็ขอน้ำร้อนสักกาได้หรือไม่ พ่อข้าอยากเอาไปต้มชา! จริงสิ หากในคร้ามขมนมนี้ๆ เคี้ยวง่าย ๆ ก็ช่วยหอมมาให้ข้าด้วย ถึงเย็นแล้วก็ไม่เป็นไร" เด็กน้อยพูดแจ้วๆ อย่างแคล่วคล่อง แม้ท่านพ่อเคยบอกว่ายายสมบัติ



ในบ้านจนหมดแล้วจากนี้ต้องรู้จักกินเจียมอยู่เจียม แต่เขารู้แต่แรกว่า ท่านพ่อเก็บสมบัติกว่าครึ่งของตระกูลเอาไว้ในร้านฝากเงิน ชำยังแอบเขากับท่านแม่ไปกินของดี ๆ อีกต่างหาก ถ้าเขาจะทำตามบ้างคงไม่ถึงว่า ออกตัญญูหรือ

"เจ้าหนู พ่อเจ้าอยู่ไหนล่ะ" เสี่ยวเอ๋อर्मองไปทางรถม้าที่จอดอยู่ไม่กี่ไกลนัก ทั้งเด็กน้อยตรงหน้าและบัณฑิตหนุ่มรูปงามที่นั่งอยู่หน้ารถต่างดูเป็นคู่พ่อลูกที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดี เขาจึงรีบแก้ไขคำเรียกขานทันที "คุณขายน้อย พวกเจ้าคงจะเป็นคนต่างถิ่นสินะ เดินทางมาคงทั้งหิวทั้งเหนื่อย ถ้าอย่างไรมาพักที่โรงเตี๊ยมสักคืนดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยออกเดินทางต่อ ไม่ช้ากว่ากันหรอก"

"ไม่ได้ ๆ พวกเราต้องรีบเดินทางออกจากเมืองนี้ก่อนฟ้าสว่าง ท่านลุง ท่านพ่อบอกมาว่าหากท่านไม่ขาย พวกเราก็จะไปขอซื้อจากโรงเตี๊ยมอื่น" เสี่ยวชื่อตอบโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

"ได้ ๆ ๆ คุณขายน้อยรออยู่ตรงนี้สักครู่แล้วกัน ข้าจะไปต้มน้ำแล้วอุ่นเนื้อเค็มกับหมั่นโถวให้ด้วย เดี่ยวเดี๋ยวก็เสร็จ"

"ขอบคุณท่านลุง!" เด็กน้อยพูดเสียงดังฟังชัด จากนั้นก็ยืนรอหนึ่ง ๆ อยู่หน้าโรงเตี๊ยม

อากาศยามค่ำคืนหนาวเสียจนปลายจุมกแข็ง เสี่ยวชื่อปิดปากจามพรีดลมหายใจจากในร่างฟันลวดออกมาจากง่ามนิ้ว ขับไล่หมอกสีน้ำเงินรอบตัวให้กระจายออกไป

ดวงตาที่ละม้ายคล้ายผู้เป็นพ่อกลอกกลิ้งไปมาก่อนจะเป่าลมออกจากปากเบา ๆ แล้วต้องประหลาดใจเมื่อเห็นไอหมอกรัตติกาลกระจายออกไป

อีก...ทันใดนั้นเด็กน้อยพลันเบิกตากว้างจ้องมองชายมีเคราที่เดินแหวกสายหมอกเข้ามา

ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่คิดว่าจะมีเด็กยืนอยู่ตรงนี้ กระนั้นก็ยังรั้งเท้าเอาไว้ได้ทันท่วงที พอเพ่งมองให้ชัดๆ ก็พบว่าเด็กน้อยหน้าตาน่ารักน่าชังยิ่งนัก คิ้วเข้ม ตาโต เข้ากันได้กับปากแดงจิ้มลิ้มบนใบหน้าขาวผ่อง รูปร่างผอมบางชนิดที่ไม่เหมาะจะฝึกยุทธ์

เด็กตรงหน้าเหมือนใครบางคนย้อนวัยกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง...

"วันเจ็ยผอ?" ชายมีเคราหลุดปากออกไปโดยไม่รู้ตัว

"ท่านรู้จักพ่อข้าด้วยหรือ"

ผู้มาใหม่ชะงักแล้วมองตามสายตาเด็กชายไปอีกทาง เห็นรถม้าที่จอดอยู่ไม่ไกลนักรวมทั้งบุรุษชุดขาวที่อยู่บนนั้น เขายิ้มกว้างอย่างปริดาแล้วเดินเข้าไปหาพลางพูดเสียงก้องราวกับเสียงฆ้อง

"วันเจ็ยผอ! น้องวันเจ็ย!" เสียงของเขาดังลั่นจนชาวบ้านร้านตลาดแทบได้ยินกันทั้งถนน

วันเจ็ยผอเงยหน้าขึ้นตามเสียง ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววสุขุมเยือกเย็นเป็นปกติ หากแต่นัยน์ตาดกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มงดงามสะกดใจ "ที่แท้ก็พี่เหยียน ท่านอยู่ที่นี้หรือ"

"ใช่แล้ว!" เหยียนจิ้งฉิวตอบเสียงก้อง ใบหน้าได้หนดเคราดกเพิ่มแสดงให้เห็นถึงความตื่นเต็นยินดีที่ได้เจอสหายเก่าอีกครั้ง "เจ้านี้นับตั้งแต่ได้กินเหล้ามวงคลของเจ้าต่อนั้นก็ไม่เคยได้เห็นหน้ากันอีกเลย เจ้าหนูนี้เป็นลูกเจ้าหรือ"

บัดนี้ตมุ่นมอยิ้มมองเด็กชายที่ยังยืนอยู่หน้าโรงเตี๊ยมแล้วพยักหน้า

"ลูกข้าเอง ชื่อผ้อชื่อ ชื่อเล่นเสี่ยวชื่อ ปีนี่อายุเจ็ดขวบแล้ว"

"เจ็ดขวบ จริงด้วยสิ เขาหน้าตาเหมือนเจ้าตอนอายุเจ็ดขวบอย่างกับแกะ ถ้าจับเจ้าตอนเด็ก ๆ มายื่นคู่กับเขาตอนนี้ ใครเห็นจะต้องนึกว่าฝาแฝดแน่นอน! เจ้ามาพักอยู่ในเมืองอิงหรือ"

"...มิได้ ข้าแค่ผ่านมาทางนี้"

"ผ่านมา? หึ! ถ้าไม่เจอข้ายังว่าไปอย่าง นี่เจอข้าแล้วถึงอย่างไรก็ต้องตามกลับไปเป็นแขกบ้านข้าสักสองสามเดือนเป็นอย่างต่ำ!" เหยียนจิ่งชีวมีนิสัยโผงผางตรงไปตรงมาประกบกับเป็นคนเสียงดังจึงมักจะถูกเข้าใจผิดว่าบังคับข่มขู่คนอื่นอยู่เรื่อย

เนื่องจากเป็นสหayaรักกันมาแต่เด็ก วันเจียผ้อรู้จักนิสัยรักการปรุงแต่งของอีกฝ่ายดีจึงปฏิเสธยิ้ม ๆ

"ไม่ได้หรอก ข้าแค่ผ่านมา ไม่ได้วางแผนจะหยุดพัก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เดี่ยววันหลังข้าค่อยไปเยี่ยมที่บ้าน หรือไม่ก็จะต้องเขียนจดหมายหาท่านแน่ ๆ"

"เขียนจดหมาย? ครึ่งปีที่ผ่านมาข้าเขียนจดหมายถึงเจ้าไม่รู้กี่ฉบับ แต่ละฉบับเหมือนโยนก้อนหินลงทะเล ไม่เคยมีจดหมายตอบกลับมาสักครั้ง เจ้าใช้ชีวิตไม่อินังขังขอบอะไรเกินไป หรือว่าน้องสะใภ้สั่งห้ามไม่ให้ตอบจดหมายผู้ชายกักขฬะเช่นข้า?"

พอพูดถึงภรรยาความอ่อนโยนก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาของวันเจียผ้ออย่างเห็นได้ชัด ขณะที่เจ้าตัวทอดเสียงนุ่มนวล

"ซิงซิงไม่ใช่คนเช่นนั้น"

"แล้วนี่น้องสะใภ้อยู่ไหนเล่า เจ้าพาลูกออกมาอย่างนี้นางไม่ว่าอะไรหรือ"

หรือว่านางคอยดูแลลูกคนอื่น ๆ อยู่ที่บ้าน? เจ้าหนูนี้ชื่อเสี่ยวชื่อ\* นี่นา เจียฝอ เจ้านี้ช่างวาสนาดีแท้ ๆ มีลูกอีกตั้งสามคน"

"ไม่ใช่หรอก ตระกูลวันนี้ลูกโทน รุ่นนี้ก็มีแค่เสี่ยวชื่อคนเดียวเท่านั้น" เพราะนี่ถึงภรรยาที่ยังนอนหลับอยู่ในรถม้า วันเจียฝอจึงวางหนังสือแล้ว ลงจากรถ จากนั้นก็เล่าผ่านรอยยิ้มด้วยเสียงที่เบาลง "ซิงซิงก็ออกเดินทาง มาพร้อมกับข้า ตอนนี้อยู่หลับอยู่ในรถ"

เหยียนจิงวิ่งเดินเสียงตามออกมาแล้วพลอยลดเสียงลงไปด้วย "น้องสะใภ้ก็ออกมาด้วยกันหรือ ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าจะต้องมาพักอยู่บ้าน ข้าเข้าไปใหญ่! นอนในรถม้าลำบากออกจะตาย เสี่ยวชื่อเพิ่งจะอายุเท่านี้ ให้นอนกระเดิงกระตอนอยู่บนรถม้าได้อย่างไรกัน" แปลกจริง เมื่อครู่เขา ออกจะเสียงดัง แล้วโฉนในรถม้าจึงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เลยนะ

"เสี่ยวชื่อชินเสียแล้วละ พี่เหยียน ปกติท่านเป็นชายหัวหาญ จับกระบี่ถือกระบี่เป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าจะให้จับพู่กันเขียนจดหมายกลับ ยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์ ท่านบอกว่าในช่วงครึ่งปีมานี้เขียนจดหมายหาข้าอยู่ หลายฉบับ กำลังจะมีข่าวมงคลอย่างนั้นหรือ" เขาเบี่ยงประเด็นออกจาก ตัวเองไปเป็นเหยียนจิงเสีย ไม่นึกว่าสหายที่นับถือเสมือนพี่ชายจะมีสีหน้า กลัดกลุ้มขึ้นมาทันที

แม้ว่าเหยียนจิงชีวิตที่เขารู้จักจะเป็นผู้ชายดิบหยาบ แต่ก็เผชิญหน้า กับปัญหาได้ทุกอย่าง ต่อให้ถูกกระบี่ฟันจนแทบเอาชีวิตไม่รอดก็ไม่บิปราก ร้องสักแอะ

เขาขมวดคิ้วมองไปทางรถม้า แล้วถามเบาๆ

\* ชื่อ แปลว่า ลี

"พี่เหียนน ท่านมีเรื่องกลุ้มใจหรือ"

"ก็...ไม่มีอะไรมากหรอก...แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น บอกไปเจ้าก็คงไม่เชื่อ..."

"นานที่พี่หนจะเห็นท่านอีก ๆ อัก ๆ แบบนี้สักครั้ง โลกนี้ยังมีอะไรเป็นไปไม่ได้อีกหรือ เล่ามาเดี๋ยวจะฟัง"

"เฮ้อ ด้วยนิสัยอย่างเจ้า ถ้าข้าเล่าจริงเจ้าคงจะสะบัดหน้าเดินหนี..."  
เหียนจิ้งฉิวเหลือบไปเห็นหนังสือที่วางอยู่บนารดม้า แสงโคมส่องให้เห็นหน้าปกได้รำไร เขาอุทาน "เจียฝอ เจ้าอ่าน 'บันทึกตามรอยเทพเจ้า' ด้วยหรือ เจ้าไม่เชื่อเรื่องผีสังเทวดาไม่ใช่หรือ"

"ข้าอยู่ว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำ เลยอ่านเล่นฆ่าเวลาเท่านั้นเอง" ฝ่ายตรงข้ามตอบอย่างลึนไหล

ถึงว่างอย่างไรก็ไม่มีทางหยิบหนังสือภูตผีมาอ่านเด็ดขาด วันเจียฝอที่เขารู้จักต้องเป็นเช่นนั้นต่างหากเล่า! เหียนจิ้งฉิวส่งเสียงร่ำไห้ในคอแล้วเริ่มเล่าเรื่องหลังจากที่ละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่ง

"ความจริงที่ข้าเขียนจดหมายไปหาเจ้าถึง ๆ ก็เพราะเห็นว่าเจ้าเป็นผู้ทรงภูมิจะต้องช่วยข้าเปลี่ยนความคิดให้เลิกเชื่อเรื่องมงายได้แน่ ครึ่งปีมานี้ซูย่วนน้องสาวข้าไม่ค่อยปกตินัก ตอนแรกข้านึกว่านางไม่สบายถึงได้อารมณณ์คุ้มดีคุ้มร้าย ต่อมาบ่าวในบ้านเดินผ่านห้องนางแล้วได้ยินเสียงไม่บังควรเข้าจึงแอบมาบอกข้า ข้าคิดว่าโจรปล้นสาวทที่ไหนกล่ามาทำชื่อเสียงของน้องสาวเหียนจิ้งฉิวคนนี้มีมลทินเลยรีบคว่ำกระบี่ฟังประตูเข้าไป ปรากฏว่ากลับเห็น...เห็นเงาดำ ๆ กระจินออกไปทางหน้าต่าง"

"ไม่ใช่โจรปล้นสาวทหรือ" ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววกังขา

"ไม่ใช่ ไม่น่าใช่ เจ้าก็รู้ว่าข้าตาดี ไม่มีทางมองผิดแน่ เงาดำนั่นเดี๋ยวกว่า"

## พุทธภิกษุภิกษุ 1

รูปร่างคนทั่วไป เหมือนสัตว์ตัวหนึ่งมากกว่า..." ชายมีเคราพินกระทบกัน ดังกึกๆ เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ "ข้ารู้ว่าจะต้องมีอะไรผิดปกติสักอย่าง เลยเฝ้า อยู่หน้าห้องนอนนางติดๆ กันหลายวันจนตายใจว่าคงไม่มีเรื่องอะไรแล้ว ที่ไหนได้จู่ๆ นางกลับคลุ้มคลั่งขึ้นมาเสียอย่างนั้น ถึงกับสั่งห้ามไม่ให้ข้า เข้าใกล้ห้องนอน ไม่อย่างนั้นจะฆ่าตัวตายให้ข้าดู ทั้งที่ข้ารู้อยู่เต็มอกว่าพอ ตกตึกเจ้าเดรัจฉานนั้นจะมา แต่ข้ากลับทำอะไรไม่ได้สักอย่าง! เจียผอ ข้าคิดไปเองหรือเปล่า บางทีน้องสาวข้าอาจมีชายที่พึงใจแล้วลักลอบมาหา กันตอนกลางคืนก็ได้"

"ห้องนอนน้องชู่ยวนอยู่ห่างจากกำแพงคฤหาสน์แค่ไหน"

คนถูกถามทำโหล่ตลกก่อนจะครางด้วยเสียงอ่อนแรง "เป็นผีมือ ภูตผีจริง ๆ หรือนี้ ทำไมต้องเลือกนางด้วย โลกนี้มีผีจริงหรือ"

"หนังสือที่ข้าอ่านบอกว่าภูตผีปีศาจจะออกมาแผลงฤทธิ์เมื่อแผ่นดิน เกิดกบฏคึก ฟี่เหยียน ในเวลาเช่นนี้มันจะเลือกใครก็ไม่แปลกหรอก คนที่อยู่รอดปลอดภัยดีสิถึงแปลก" วันเจียผอคลี่ยิ้มแล้วนั่งคิดอยู่นาน จวบจนเสียง เคลื่อนไหวดังออกมาจากรถม้าจึงค่อยได้สติ เดินกลับไปหน้ารถ "ซิงซิง ตื่นแล้วหรือ"

"อืม" เสียงแหบต่ำดังออกมาจากข้างใน

บัณฑิตหนุ่มถามอย่างอ่อนโยนโดยไม่ได้เลิกม่าน

"เจ้าเพิ่งตื่นนอน ตัวจะเย็นเอาได้ง่ายๆ ไม่ต้องออกมาหรอก ข้า...

ข้ามีเพื่อนสนิทอยู่ในเมืองอึ้ง ที่บ้านเขากำลังมีปัญหา พวกเราไปรบกวน พักอยู่ด้วยสักคืนแล้วกัน เจ้าว่าดีหรือไม่"

ในรถมีแต่ความเงียบอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเสียงนุ่มนวลของสตรีก็ดังขึ้น

"ท่านพี่ว่าอย่างไร ข้าก็ว่าตามนั้น"

วันเจ็ยผ่อไต้ยีนดั่งนั้นก็หันมาทางเหยียนจิงชีว ใบหน้าหล่อเหลาสะทอน ให้เห็นความภาคภูมิใจบางๆ

"ซิงซิงของข้าเคารพสามมีเสมอ พี่เหยียนอิจฉาหรือไม่ หากอิจฉาก็รีบ แต่งงานเร็ว ๆ หน่อย"

แม้หัวใจจะหนักอึ้งด้วยความกลัดกลุ้ม แต่พอเห็นสหายรุ่นน้องคลาย ความสุขุมลงเมื่อได้คุยกับภรรยา เหยียนจิงชีวก็อดจะขันไม่ได้ "คืนเดียว พอที่ทนกัน ถึงไม่เกิดเรื่องขึ้นกับน้องข้า พวกเจ้าก็ต้องพักระยะยาว ข้าถึง จะยอมปล่อยตัวไป"

"ข้าเกรงว่าหากเป็นเช่นนั้นจริง ท่านจะขอร้องให้ข้ารีบไปมากกว่า" วันเจ็ยผ่อสัพยอก แล้วกวักมือให้ลูกชายที่ชื่อของเสริจพอดิ "เสี่ยวชื่อ มา คารวะท่านลุงเหยียนลิ คืนนี้พวกเราจะไปรบกวนค้ำที่บ้านท่านลุงเหยียนกัน" เห็นได้ชัดว่าเด็กชายชะงักไปอย่างทำอะไรไม่ถูก ได้แต่มองบิดาอึ้งๆ เหยียนจิงชีวคิดว่าเสี่ยวชื่อกลัวคนแปลกหน้าจึงได้หัวเราะเสียงดังแล้ว อุ้มร่างเล็กขึ้นมาอย่างอารมณ์ดี

"เสี่ยวชื่อ พ่อเจ้าชื่อวันเจ็ยผ่อเพราะปู่เจ้าอยากให้มีพระพุทธรูปอยู่ในบ้านคอยปิดเป่าภัยอันตรายนับหมื่นปี\* คืนนี้ข้าไม่เพียงแต่จะอัญเชิญ พระพุทธรูปองค์ใหญ่เข้าบ้าน ยังจะอัญเชิญพระพุทธรูปองค์น้อยอย่างเจ้า ไปด้วยกัน พี่นี้ตระกูลเหยียนของข้าก็จะร่วมเย็นไร่อุปสรรค แน่نونว่า น้องสะใภ้ก็ด้วย นางชื่อจิงจิง..."

"ซิงซิง พี่เหยียน นางชื่อหมาป่าซิง เป็นภรรยาถูกต้องตามพิธีการ

\* วันแปลว่าหมื่น เจ็ยแปลว่าบ้าน ผ่อแปลว่าพระพุทธรูป

## ภูตรักมาภูนิกรัง 1

ของข้า อย่าเรียกผิดละ ถึงนางจะเคารพสามีนักหนา แต่ข้ายังเคยถูกทำโทษ ให้นั่งคุกเข่าสำนึกตนเลย" วันเจียฝอบอกชั้นๆ ก่อนจะป็นขึ้นรถม้าอย่าง คล่องแคล่ว

เสี่ยวซือเองก็ป็นเข้าไปในรถ แล้วบิดม่านลงอย่างรวดเร็ว ไม่เปิด โอกาสให้ใครมองเห็นหม่าปี้ซิงที่อยู่ข้างใน เหยียนจิงชีวิตขึ้นมา นั่งข้างสหาย ได้ยินเสียงเด็กชายดังออกมาเบาๆ

"ท่านแม่ พวกเราจะไปพักที่บ้านท่านลุงเหยียนจิงหรือ"

ไม่มีเสียงตอบจากหม่าปี้ซิง เสี่ยวซือก็ไม่ได้ถามอะไรอีก เหยียนจิงชีวิต จึงไม่ได้ตั้งใจสงสัยและออกอสา

"ข้าขับรถม้าให้เอง" เนื่องจากกำลังอยู่ในอารามดีใจ เขาจึงไม่ทัน ลังเกตเห็นว่าหมอกสีน้ำเงินอมดำที่ลอยเข้ามาทำให้ใบหน้าไร้สีเลือดของ วันเจียฝอดูน่าสะพรึงกลัวยิ่งขึ้น

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังสังเกตเห็นว่าระหว่างทางกลับบ้านมีแต่เสียง เสี่ยวซือดังออกมาจากในรถ ไม่มีเสียงหม่าปี้ซิงแม้แต่แอะเดียว

จำได้ว่าตอนที่ภรรยาของเจียฝออายุน้อยๆ ได้เคยท่องเที่ยวมาแล้ว ทั่วทุกสารทิศ ถ้าเช่นนั้นนางน่าจะเป็นผู้หญิงร่าเริงเปิดเผยมากกว่าไม่ใช่หรือ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)